

OFENSIVA ÎMPOTRIVA HOSTING PROVIDERILOR

O LEGE CLARĂ

Stimulativ pentru utilizatorii care creează conținuturi, dar plin de riscuri – aceasta pare a fi marca universului Web 2.0, ilustrată în analiza publicată de firma de avocați Franklin, în legătură cu o serie de hotărâri ale instanțelor judecătorești franceze pe marginea distincției dintre editori (creatori de conținuturi proprii) și furnizori de servicii hosting (care facilitează crearea de conținuturi, de către terți).

În anul 2004, în Franța fusese adoptată Legea privind încrederea în economia digitală, reglementând această distincție din punctul de vedere al răspunderii ce revine celor două categorii de furnizori de servicii. Diferențierea, sub acest aspect, a fost una netă, în sensul că editorii de conținuturi electronice erau ținuți de aceleași rigori ca și jurnaliștii din presa clasică, în vreme ce hosting providerii erau exonerati pentru informația găzduită pe paginile lor (postată de utilizatori), cu condiția să nu fi cunoscut caracterul ilicit al respectivei informații, iar dacă l-ar fi cunoscut, să fi luat imediat măsuri de eliminare a conținutului prejudiciabil.

O PRACTICĂ NEUNITARĂ

În pofida separării de regim juridic, practica a oferit situații pe care judecătorii francezi au înțeles să le aprecieze într-o manieră inegală, ceea ce a dus, uneori, la distanțarea de litera și rațiunea legii. O primă categorie de instanțe a considerat că site-urile ce permiteau compilarea

informațiilor postate de utilizatori (fără ca administratorii lor să se implice în vreun fel în acest proces de agregare de conținuturi) nu puteau fi subsumate editorilor, și, ca atare, nu răspundeau pentru conținuturi calomnioase ori insultătoare. Era introdus, prin urmare, criteriul pasivității paginii web pentru a opera distincția dintre creatorii primari de conținuturi și cei ce doar le găzduiau. În acest sens au decis, în anul 2007, Tribunalul de Primă Instanță din Paris, Curtea de Apel din Versailles și Curtea de Apel din Paris, stabilind că Wikipedia, forumul Les Arnaques și eBay intrau în sfera hosting providerilor.

În alte cazuri, judecătorii (uneori de la aceleași instanțe ca acelea menționate anterior) au adoptat o viziune inversă. Astfel, în anii 2006 și 2007, site-urilor Tiscali Media și MySpace le-a fost atribuită calitatea de editori, pe motiv că organizau structuri de găzduire a conținuturilor, menite să publice informații și că obțineau venituri din reclame asociate activității de publicare. În acest mod s-au introdus două noi criterii de apreciere: structurarea informațiilor și reclama comercială. Totuși, în cauzele privitoare la DailyMotion și GoogleVideo din 2007, justiția franceză nu a reținut aceste din urmă criterii, apreciind în schimb că cele două site-uri se încadrau în rândul hosting providerilor, deoarece nu inițiau diseminarea conținuturilor pe care le găzduiau. Or, tocmai procesul de diseminare este specific unui editor.

În martie 2008, alternanța deciziilor din această materie a înregistrat un nou moment în care același Tribunal

Dr. Horațiu Dan Dumitru,
Avocat colaborator senior, S.C.A. „Mușat & Asociații”

parizian de Primă Instanță a reținut răspunderea site-ului Fuzz.fr, întrucât administratorii acestuia creaseră un link prin care utilizatorii erau îndrumați spre o altă pagină Web, ce conținea informații despre relația dintre Kylie Minogue și Olivier Martinez. Se pare însă că aprecierea instanței nu a ținut seama de un aspect tehnic special al site-ului pârâtei. Astfel, agregarea conținuturilor postate de terți se efectua în mod automat, în sensul că, din multitudinea de informații afișate, utilizatorii votau care sunt cele mai incitante, spectaculoase și interesante, serverul realizând, pe baza acestor voturi, ierarhia știrilor. În felul acesta, știrile cu cele mai multe opțiuni erau situate în vârful paginii, în vreme ce toate celelalte se plasau mai jos, fiind, treptat, eliminate. Nu exista, prin urmare, o intervenție a administratorului, iar cei ce se manifestau activ în configurarea conținuturilor pe site erau doar utilizatorii.

UN ÎNDEMN LA PRUDENȚĂ

Vom urmări evoluția practicii din acest domeniu, dar ceea ce putem spune încă de pe acum este că se impune multă prudență în alegerea modalităților de construcție și structurare a paginilor web, inclusiv a sistemului de facilitare a postării și de agregare a informațiilor, astfel încât site-urile să evite conduita unui editor a cărui răspundere juridică se poate angaja extrem de ușor.